

Det va ein gong ei lita jente som alltid fikk høre at det va noko feil med ho. Enten va ho for dum eller så va ho for brysom. Fikk dei ho itj still på det, hakka dei på ho for magen hennes- Biaframage, kalla dei ho. Etter mange og harde ord, og nokre slag, gikk ho ut i skogen for å dø. Ho følt seg jo som eit forferdeleg menneske.

Der fekk ho sjå småfolket. Dei fortalte ho at dei andre itj kun sjå skatten hennes, eller verdsette henne idag. Dei mangla mulighetene til det. Gå tilbake til flokken din, observer og gjør det beste ut av situasjonen så skal du en dag få erfare at dei setter pris på deg og ønsker noko av deg.

Årene gik, det ble mange sår og harde ord underveis. Den lille jenta lærte seg nokre teknikker slik at skadene vart redusert.

Ein dag fikk ho nok! Gikk tilbake til skogen og sa" Dere tok feil, det er noko galt med meg, og da er det best at æ får dra frå flokken min og jorda. Beina mine kan dere kanskje bruk til noko?

Denne gangen var det eit tre som svarte.

"Samle sammen beina dine og syng ut sørgesangen over det som var. La det som er ubrukelig fare, og sett beina sammen på ein ny måte. Så skal du sjå at eit nytt uttrykk , ei ny kraft og nye muligheter åpner seg for deg".

Heldigvis var det nokon frå andre flokker som såg at denne jenta bar på ein skatt. Dei ga henne støtte på at det no var tid og sted for å forvandle sammensetningen på beina.

Bit for bit pussa ho på i hula si, prøvd ut forskjellige mønster, men det passa liksom itj. Så la ho seg til å sove, trøtt som ho var.

Daa ho vakna fekk ho sjå det prakrfulle skjellettet! Det var slik ho egentlig var meint å være ja.

No var sangen hennes fylt av varme og omsorg, skjellettet fikk muskler og sener, kjøtt og pels.

Det er visst ein villulv.

Villulven drar no ut i verden og jakter på livsglede og livsnytelse.

Ps. Som du skjønner har æ fått tilbake stemmen min, Det e hærilig det. Skatten låg i mørket. Æ takka mørket og tåler no lyset.

Klem frå Frid